

Arrest

nr. 81 526 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 14 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Hemja VDC (Village Development Committee), Kaski district en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. Sedert ongeveer drie jaar bent u lid van de koningsgezinde Rastriya Prajatantra Party (RPP). U werd onder druk gezet door maoïsten om de

partij te verlaten. Enkele dagen voor uw vlucht uit Nepal woonde u een meeting van de RPP bij in Pokhara. 's Avonds ging u naar huis in het gezelschap van drie andere RPP-leden. Op de terugweg werden jullie opgewacht door een grote groep Maobadi. Er volgde een gevecht. U en een andere medestander slaagden erin te ontkomen. De andere twee werden ernstig toegenakeld. U vluchtte naar het huis van uw vriend S. J. C. in Phedi. Daar verbleef u gedurende twee dagen. Toen u daarna terug naar huis keerde, vernam u van uw vader dat in uw afwezigheid Maobadi waren langs gekomen. Zij waren op zoek naar u en hadden ermee gedreigd u te vermoorden. Uw vader raadde u aan het land te verlaten. De volgende ochtend trok u naar uw oom in Dehradun. Ook hij adviseerde u naar het buitenland te gaan. U bent immers enig kind en deed er goed aan aan uw toekomst te denken. In de eerste maand van 2068 (Nepalese kalender, stemt overeen met april-mei 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Nepal. U reisde over land naar India. Op 13 juni 2011 nam u in Delhi het vliegtuig naar Duitsland. Tijdens de reis maakte u gebruik van uw eigen Nepalees paspoort met daarin een toeristenvisum dat u had verkregen op de Duitse ambassade in Delhi. U kwam op 14 juni 2011 in België aan en diende hier dezelfde dag een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Nepal vreest u gedood te worden door Maobadi wegens uw politiek lidmaatschap. U bent in het bezit van een schoolattest. Daarnaast legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog een aanbevelingsbrief van de RPP neer. Deze brief bevestigt uw lidmaatschap van de partij en stelt dat u geviseerd werd door een niet-geïdentificeerde revolutionaire groep.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet worden vastgesteld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde politieke profiel. Zo stelde u dat u lid was van de Rastriya Prajantra Pary (RPP), dat dit de enige royalistische partij is in het huidige Nepal en dat de voorzitter van de partij Kamal Thapa heet (CGVS, blz. 4-5). Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal ontstond er in 2006 evenwel een schisma binnen de RPP waarna Kamal Thapa de partij verliet en een nieuwe partij stichtte, de RPP-Nepal (of RPP-N). Gevraagd naar de RPP-N, stelde u eerst dat een partij met dergelijke naam niet bestond (CGVS, blz. 5). Wanneer hier later op werd teruggekomen, beweerde u dat het om één en dezelfde partij gaat (CGVS, blz. 10). Echter, uit voornoemde informatie blijkt dat de RPP-N de enige partij is die momenteel nog openlijk pleit voor het herstel van de monarchie in Nepal. Voorts legde u een aanbevelingsbrief van de RPP neer met daarop ook het logo en de vlag van de RPP. De monarchistische partij onder leiding van Kamal Thapa waarvan u lid beweerde te zijn (CGVS, blz. 4-5) heeft daarentegen een logo en een vlag dat hiervan grondig verschilt. Nog volgens deze brief verkreeg u uw gewoon lidmaatschap op 18 juni 1997 en uw actief lidmaatschap op 6 september 2001. Zelf verklaarde u echter nog maar ongeveer drie jaar lid te zijn van de partij (CGVS, blz. 4). Aan deze aanbevelingsbrief kan dan ook geen enkele waarde toegeschreven worden. Verder verklaarde u dat de RPP momenteel niet vertegenwoordigd is in het parlement (CGVS, blz. 5), terwijl zij in wekelijkheid over acht leden (en de RPP-N over vier leden) in de grondwetgevende vergadering beschikt. Overigens legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u in de vragenlijst gericht aan het Commissariaat-generaal dat u een actief lid was van de RPP-Nepal en zelfs voorzitter was van de regionale partijwerking in Hemja (vragenlijst CGVS, vraag 3). Op het Commissariaat-generaal ontkende u met klem dat u gezegd zou hebben dat u voorzitter was (CGVS, blz. 10). Nochtans werd deze vragenlijst u aan het einde in het Nepalees herlezen en tekende u voor akkoord. Zoals hierboven reeds opgemerkt, strookt uw stelling dat er geen verschil is tussen de RPP en de RPP-Nepal (CGVS, blz. 10) niet met de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal. Aangezien u uw vrees om vermoord te worden door Maobadi baseerde op uw lidmaatschap van voornoemde politieke partij (CGVS, blz. 11), kan er ook aan deze vrees niet het minste geloof gehecht worden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er volgens de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden in Madi, Chitwan district, niet te nagesproken, werden er bijvoorbeeld voor de eerste helft van 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen komen in Nepal geregeld voor, maar dergelijke

incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie in bijlage toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Het door u neergelegde schoolattest wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw studies staan voor mij niet ter discussie. De aanbevelingsbrief van de RPP werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Verzoeker werpt op dat de tolk bij DVZ een Indiër was die de naam van verzoeker verkeerd weergaf. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee te kennen heeft gegeven dat zijn voornaam Rajindra in de plaats van Rajinder is. Verder heeft verzoeker zelf bevestigd dat het gehoor op DVZ goed verlopen is, hij de tolk goed begrepen heeft en hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen (CGVS-gehoorverslag p. 2).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan dat hij tijdens het interview wel degelijk gedetailleerde informatie gaf, of antwoordde op gedetailleerde vragen. Verzoeker meent dat *“verweerster blijktbaar op het ogenblik dat verzoeker haar antwoorden verstrekt op bepaalde van haar vragen, verweerster hier niet verder op ingaat, en vooral in de motivering van haar bestreden beslissing, hier geen aandacht aan besteed, dus met andere woorden wel degelijk informatie al dan niet in de vorm van een antwoord op een concrete vraag van haar, en er verder geen acht op slaat, wat er op wijst dat verweerster niet alle elementen uit het interview in rekening brengt bij haar beoordeling maar alleen deze elementen die volgens haar de geloofwaardigheid van het relaas van VERZOEKER ondermijnen, wat uiteraard niet kan en leidt tot een gebrekkige motivering.”*

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker –zoals iedere burger die om een erkenning vraagt– moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.2.1. Verzoeker beperkt zich in essentie tot het herhalen van het asielrelaas, het verwijzen naar bepaalde antwoorden van verzoeker in zijn gehoorverslag, het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker negeert overigens in deze dat veel van zijn, in het verzoekschrift aangehaalde ‘gedetailleerde informatie’, ronduit foutief of tegenstrijdig is met objectieve informatie, zoals uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing en die verzoeker niet weerlegt. Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij stelt dat hij maar een klein beetje Engels spreekt en dat het hem *“dan ook niet kwaad kan worden geduid, dat hij geen exacte kennis had van de inhoud van het document uitgaande van de RPP en ter zake zijn lidmaatschap bij deze partij in de tijd, document dewelke hij ontving na aankomst in België”*, gezien het al dan niet kennen van de Engelse taal verzoeker hoegenaamd niet kan verhinderen te weten wanneer hijzelf in Nepal lid is geworden van de RPP. Dat verzoeker voor een dergelijke eenvoudige vraag op een document moest kijken (gehoorverslag p. 4) en – ook initieel (vragenlijst DVZ vraag 3.3) – een datum opgaf die zeven dan wel elf jaar verschilt van de data op de documenten, kan er slechts op wijzen dat verzoekers beweerde partijaansluiting niet op eigen ervaringen berust. Mede gezien verzoekers, door de commissaris-generaal terecht vastgestelde, verregaande onwetendheid betreffende de RPP en RPP-N, komt verzoekers verhaal dan ook verzonnen voor.

3.2.2. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal is daarbij niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn te meer nu de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of

beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen niet noodzakelijk alle elementen in het voordeel van de asielzoeker in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing, die de Raad tot de zijne maakt, overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het feit dat volgens het antwoorddocument van verweerder wel degelijk vermeld staat dat er op 26.04.2011, dus in de periode vergelijkbaar met deze uit het relaas van verzoeker, 14 RPP activisten, dus mensen met een profiel gelijk aan deze van verzoeker, gewond raakten bij confrontaties met politieke tegenstanders en dat dergelijke clashes wel degelijk 'geregeld' voorkomen. Dat niet kan worden geloofd dat verzoeker gelet op het lidmaatschap van verzoeker bij RPP, geen enkele zekerheid heeft dat zijn veiligheid kan worden gegarandeerd bij een gedwongen terugkeer naar zijn thuisland gezien de situatie aldaar.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere elementen aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont met name geenszins zijn voorgehouden politiek profiel aan, laat staan dat hij zijn hierop gebaseerde vervolging aannemelijk maakt. Verzoeker heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Ten slotte vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK